

porazených. Nemohlo míti proto na rozhodnutí účinku, stěžovatelům škodlivého, že nalézací soud návrhu na slyšení svědků o tvrzených, dle hořejších vývodů bezvýznamných okolnostech nevyhověl, čili správně o návrhu nerozhodl. Z hořejších vývodů plyne však i bezvýznamnost výtek zmatečných stížností co do nejasnosti a neodůvodnění či nedostatečného odůvodnění výroku, že maso, o něž se jedná, bylo z dobytčat svémocně, neoprávněně a pokoutně porazených. Pletichy stěžovatelů, shora uvedené a rozsudkem zjištěné (prodej resp. koupě masa z okresu Votického do Prahy), zakládaly by samy o sobě pouze skutkovou podstatu činu, trestného správním úřadem dle zmíněného ministerského nařízení. Pletichy ty vybočují však z rámce pouhého správního přestupku a stávají se přečinem dle § 11 č. 4 zákona o vál. lichvě, jakmile jsou způsobilé, účinkovati na cenu masa ve směru vzestupném. Nalézací soud zjišťuje tuto způsobilost výrokem, že oba stěžovatelé si byli vědomi, že jednání jejich bylo způsobilým cenu masa zvyšovati, a odůvodňuje tento výrok (nehledě k ostatním poukazům, týkajícím se masa z dobytčat pokoutně porazených) tím, že jak nedovolený zisk sám o sobě, tak i náklady, s činností stěžovatelů spojené, vykonávaly vliv na cenu ve směru vzestupném, a že Vojtěch Č. sám udal, že prodal maso za 8 K za 1 kg, tedy za cenu vyšší než byla cena v drobném, při čemž — což budiž mimochodem podotknuto — nesprávně nebylo přihlíženo k tomu, že maso nebylo prodáno výrobcem, pokud se týče spotřebitelům, nýbrž řezníkem a hostinským řezníkoví, který, jak plyne z povahy jeho živnosti, dalším rozprodejem chce dosíci nejen náhrady nákladů, nýbrž i zisku. Snaží-li se stížnost Vojtěcha Č. vyvrátiti tento výrok a jeho předpoklady, zvlášť i poukazem na různé okolnosti, které při hlavním líčení nevyšly na jevo, neprovádí tím ani dovolávaného čís. 9 a) ani žádného jiného zmatečného důvodu v § 281 tr. ř. vytčeného, nýbrž brojí pouze způsobem, dle §§ 258, 288 č. 3 tr. ř. nepřipustným proti přesvědčení, kterého nalézací soud nabyt, uváživ vše, co hlavní líčení zjevilo, a proti zjištěním, k nimž soud na základě svého přesvědčení dospěl. K vývodům stížnosti budiž jen podotknuto, že zákon v § 11 č. 4 lich. zák. nerozeznává, bylo-li zvýšení ceny značné či nepatrné, nýbrž čelí jakémukoli zvyšování ceny, a že v této trestní věci již nastalé zvýšení ceny bylo nepochybně značné, když bylo za maso (hovězí i telecí) placeno 8 K za kg, kdežto nejvyšší cena telecího masa v drobném prodeji, t. j. při prodeji spotřebitelům mimo Prahu činila za zadní (tedy cennější) maso 7 K (nařízení ze dne 22. ledna 1919, č. 22 sb. z. a n.) a dle nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 26 z. z. pro Čechy (zrušeného teprve nařízením ze dne 2. ledna 1920, č. 22 sb. z. a n.) pro hovězí maso v drobném prodeji (vyjma ve větších městech a střediscích spotřeby) stanoveny byly nejvyšší ceny od 5 K 40 h do 7 K.

Čís. 617.

Ke skutkové podstatě zločinu podvodu dle § 199 lit. c) tr. zák. nestačí ještě, že bylo ve veřejné místnosti používáno falešných nebo méně obsažených měr a váh, nýbrž dlužno po stránce subjektivní zjistiti, zda měl pachatel úmysl, poškoditi třetí osobu na jejím majetku nebo jejích právech.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1921, Kr I 1133/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, jednáje v neveřejném sezení o zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Č. Budějovicích ze dne 27. srpna 1921, kterýmž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. c) tr. zák., zrušil dle § 290 tr. ř. napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Všeobecné skutkové známky podvodu dle § 197 tr. zák., totiž lstivé předstírání nebo jednání a uvedení v omyl, jsou obsaženy v popisu skutku dle § 199 lit. c) tr. zák., čili jinými slovy, tento speciální předpis trestního zákona ohledně nepravých, pokud se týče méně obsažných měr a vah, užívaných ve veřejné živnosti, nahraňuje všeobecné známky podvodu, uvedené v § 197 tr. zák. slovy »kdo lstivým předstíráním nebo jednáním jiného uvede v omyl«. V tomto speciálním předpisu zákona není však obsažena hlavní známka podvodu, týkající se podvodného úmyslu, vyjádřená ve všeobecném předpisu § 197 tr. zák. slovy »jímž někdo, budiž to stát, obec nějaká neb jiná osoba, na svém majetku neb na jiných právech škodu trpěti má«. Tento podvodný úmysl, k skutkové podstatě zločinu podvodu dle §§ 197, 199 lit. c) tr. zák. nutný, musí býti zvláště zjištěn. K skutkové podstatě uvedeného zločinu nestačí užívání nepravých neb méně obsažných měr a vah ve veřejné živnosti, tato skutková podstata by tvořila nanejvýše skutkovou podstatu přestupku proti řádu cejchovnímu, pokud se týče živnostenskému. Ke skutkové podstatě zločinu podvodu jest potřeba v první řadě zjištění podvodného úmyslu, směřujícího k poškození osoby třetí na jejím majetku neb právech. Ani spis obžalovací ani napadený rozsudek se však touto skutkovou náležitostí zločinu podvodu ani ve výroku ani v důvodech nezabývají. Ani zmateční stížnost se tímto nedostatkem skutkové podstaty činu, pro nějž stěžovatelka byla odsouzena, nezabývá a napadenému rozsudku nedostatek zjištění a důvodů v tomto směru nevytýká. Soud zrušovací, zkoumaje vzhledem ke zmateční stížnosti spisy, shledal, že bylo zákona trestního na škodu obžalované nesprávně užito (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.) a z povinnosti úřední tak rozhodl, jako by dotčená příčina zmatečnosti byla bývala uvedena a dle § 290 tr. ř. rozsudek zrušil.

Čís. 618.

Ke skutkové podstatě § 305 tr. zák. se nevyhledává ani slavnostní formy vychvalování činů zákonem zakázaných anebo nemravných, ani, by vychvalované činy byly již předsevzaty.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1921, Kr I 371/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. února 1921, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 305 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.